

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 1 Ἰανουαρίου 1884

Ἄρ.θ. 55+140

Κυτάζει καὶ ὁ ἴδιος τὰ
σχημένα μούτρα τὸν καὶ λέει:
— Τὶ μούτρα ποὺ τὰ ἔχω,
ἵνα τὰ μὲ συχναίεται ἀν-
θρώπος.

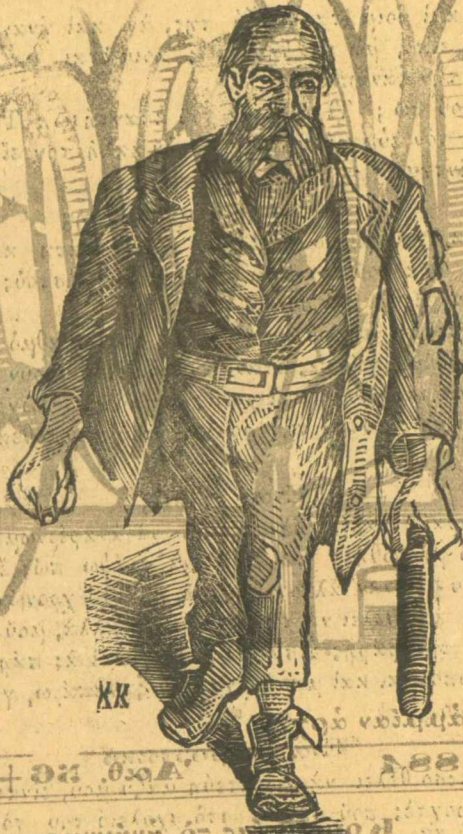

Χορὸς γριγοραδικῶς.
— Ψυχὴ μου.
— Μάτια μου.

ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ.

Σὰς εὔχεται ὁ Παληάνθρωπος μὲ τὸν καινούργιο χρόνον
ν' ἀλλεῖψετε τὰ μούτρα σας μὲ λίγη ἐντροπή,
ν' ἀφήσετε παράμερα τὸ μῖσος καὶ τὸν φθόνον
καὶ νὰ γινήτε ἄνθρωποι καὶ σεῖς με προκοπή.

Νὰ κόψετε ἀπ' τὴ γλῶσσά σας ἓνα μικρὸ κομμάτι
μήπως καὶ λείψουν ἡ φωναὶς καὶ ἡ κακογλωσσιὰ,
νὰ μὴν κυτταζέσθε ποτὲ μ' ἀγριεμμένο μάτι
καὶ ἐπὶ τὴν καρδιά σας νὰ ἔχετε ἀγάπη καὶ δροσιὰ.

KK

Επιστολή κ. Σκόκου:

του ποιητού.

Φίλατε.

Κολλητά στο σπίτι μου οικοδομείται ένα νέον, του οποίου ο τείχος έπατειλεί να πση να μς πλαχώση όλου ζωντανούς, φαντασθήτε υπό ποιου φόβου κατεχόμεθα ώστε τρέμομε να εσελθωμε, διότι ο τείχος μς έχει πολιορκία. Γράψε ότι μπορασεις.

Ο κ. Πάσαρης

Όταν συζητά πολιτικά φουρκίζεται και για το τίποτα, προχτές του έπρε ο καλός οικοκύρης και μακρακιστής κύρ Πέτρος Δημητριάδης:

— Τελος πάντων από τον καιό του δικαίω ο Τσιμούσης την Ελλάδα, έπρεσ οργη Θεου σ' αυτόν τον τόπο, σεισμοί, πλημμύρες, βροχαίς, κατακλυσμοί, πυρκαϊαί, χαλασμοί κυρίου.

Ο κύρ Πάσαρης άρέσως φουρκισμένος του απάντησε.

— Χαλασμός κυρίου είσαι σύ.

Η κυρά Μερτικάλινα

καλή νοικοκυρά της Πλακας της ψόφησε ένας γάδαρος της και επειδή έλειπε ο άνδρας της ο καλός Μερτικάλης στέλνει ένα παιδί στη γειτονιά της κυρά Ποργιώτενα να της πη, να έρθη να βοηθήση να βγάνουν το ψόφιο γάδαρο έξω από το άχουρι.

Πάει λοιπόν το παιδί στην κυρά Ποργιώτενα και λέει.

— Κυρά, έλα να βγάνωμε. έξω τίν γάδαρο που μς ψόφησε και όταν ψοφήση και ο δικός σου σε βοηθούμε.

Ο φίλος

Γραυρηλίδης ο συντακτής της 'Ακροπόλις είναι φουργιόζος άνθρωπος και μαρουλοφάγος.

Χθές τόν βρική στην αγορά και ψούφιζε. είχε δέ το καλάθι του μάγκα γεμάτο παραπούλια, τόν ρωτώ.

— Τι θα τά κάνης αδερφε, τόσα παραπούλια;

— Πώς μου λέει, παραπούλια είναι, έγω τά πήρα για μαρουλια με μεγάλα φύλλα. Όπως δήποτε κάτι θα βροῦμε να φῶμε.

Κύριε Κοσανάκε, τ' άφρησε ντίπ άβέρτα και θα καταστραφούν πολλοί.

— Δε με μου απάντησε, και ξέρεις τι φουακα που την έχω;

— Δε τά απαγόρευες λοιπόν να μη παίζουν.

— Μωρέ έχασα χθές τόσα και συ τι με κουβεντιάζεις.

Ενας φίλος μου

από την 'Επίδαυρο μοδοτελε λειμόνια, όταν τ'άφρησε το παιδί, πετάγεται ή μάνα μου και για το εύχαιστώ του λέει:

— Και τι τά θέλαμε τόσα λιμόνια; μ' αυτά να τόν πάρουν.

Από την Χαλκίδα.

Φίλατε.

'Επιθυμώ να γίνω συνδρομητής του ύμετέρου φύλλου κατά το άναμενόμενο έτος 1884 και ό σε εύχουμαι να το στέλης έν υγεία και εύτυχία, ώστε λάβε το αντίτιμον αυτού άνερχόμενον εις δραχμάς δέκα. Ονομάζουμαι Γ. Κ... υπηρέτησα στρατιωτικός, και ιδού πώς θα έπιγράφετε την άποστολήν του φίλου.

«Πρός τόν κύριον Γ. Κ... εις Χαλκίδα άλλοτε άθυπασιπστην υπηρέτησαντα έν τῷ στρατῷ επί 15 έτη, νύν ιδιοτεύοντα, άλλοτε επιστάτην τῶν φυλακῶν, και επίλεκτον επί Όθωνος, λαβόντος μέρος και εις τά Ναυπλιακά ως επαναστάτης και άπολυθείς με βαθμόν άμευτον διαγωγής και νύν άπόμαχον και συνταξιοῦχον, εύποροῦντα δε και υγείως έχοντας.

Ο Νέος Χρόνος έν στεφάνῳ δοξής.